വി. കുമ്പസാരം പാരമ്പര്യത്തിൽ

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്

1. സഭയുടെ അധികാരം

വി. സഭയുടെ അതിപ്രധാനമായ അധികാരമാണു കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം.

'പാപം മോചിക്കാനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിന്നല്ലാതെ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമുണ്ടോ?' കഫർന്നഹൂമിലെ യഹൂദന്മാർ കർത്താവിന്റെ മുൻപിൽ വച്ചു ചോദിച്ച ചോദ്യമാണിത്. 'ഉണ്ട്, മനുഷ്യപുത്രന് അധികാരമുണ്ട്' എന്നു കർത്താവ് മറുപടി പറയുക മാത്രമല്ല, പാപമോചനത്തിന്റെ ദൃശ്യലക്ഷ്യമായി നാലു പേർ മേൽപ്പുര പൊളിച്ചു കയറിന്മേൽ കീഴോട്ടിറക്കിയ തളർവാതരോഗിയെ എഴുന്നേല്പിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്തു (വി. ലൂക്കോസ് 5:18–24).

ആ അധികാരമാണ് മനുഷ്യപുത്രനായ യേശുമിശിഹാ, അപ്പസ്തോലന്മാർ വഴി സഭയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളത് (വി. മത്തായി 16:19, 18:18).

എന്താണീ കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം? മൂന്നു തരത്തിൽ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. 1. നിഷിദ്ധമായത് അനുവദിക്കാനും, അനുവദിയ്ക്കപ്പെട്ടതു നിരോധിപ്പാനും ഉള്ള അധികാരം; 2. സഭയിൽ നിന്നു മുടക്കുവാനും, മുടക്കു മാറ്റുവാനുമുള്ള അധികാരം; 3. ദൈവത്തോട് അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാനും, അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള അധികാരം.

2. അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം

അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അതിപുരാതന രേഖയായ ഡിഡാഖേ (Didache) യിൽ ശ്ലൈഹിക ഉപദേശം ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:

'നിങ്ങൾ സഭയിൽ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയണം; കുറ്റമുള്ള മനഃസാക്ഷിയോടെ നിങ്ങൾ പൊതു ആരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ തുനിയരുത്. കർത്താവിന്റെ ദിവസത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു കൂടി അപ്പം മുറിക്കുക; സ്തോത്രബലി അർപ്പിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ബലി വിശുദ്ധിയുള്ളതാകാൻ വേണ്ടി, ആദ്യമേ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയുക.

കുർബ്ബാനയനുഭവിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുന്നതെന്നും അനുഭവിക്കുന്നവർ മാത്രം ഏറ്റുപറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നും ഉള്ളതു തെറ്റായ പഠിപ്പിക്കലാണ്. സഭയാണു വി. ബലി അർപ്പിക്കുന്നത്. സഭയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും പരസ്പരം ക്ഷമിക്കുകയും അനുരഞ്ജനം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ, സഭയുടെ ബലി വിശുദ്ധമാകയുള്ളൂ എന്നാണ് ശ്ലീഹന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുർബാനയർപ്പിക്കുന്നതു പുരോഹിതൻ മാത്രമല്ല, വി. മാമ്മോദീസാ ഏറ്റിട്ടുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസികളും ഒരുമിച്ചാണ്. അവരിൽ പാപം ഉണ്ടാകരുത്. അവർ തമ്മിലും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ വൈരാഗ്യമോ ഉണ്ടാകരുത്. എല്ലാവരും ദൈവത്തോടും പരസ്പരവും അനുരഞ്ജിതരായി, ഏകശരീരമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടു വേണം വി. കുർബ്ബാനയർപ്പിക്കുവാൻ. ഇതാണു ശ്ലൈഹികോപദേശം. അല്ലാതെ കുറെപ്പേർ മോചനം പ്രാപിച്ചും കുറെപ്പേർ തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ മനഃസ്സാക്ഷിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടും വി. കുർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നല്ല.

പാപമോചനത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രക്രിയ മാമ്മോദീസായാണ്. കുമ്പസാരമല്ല. പാപജീവിതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, വീണ്ടും ജനനത്തിന്റെ മാമോദീസാ (കുളി) പ്രാപിക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ പാപമോചന 'കൂദാശ.' അതു പിന്നെയാവർത്തിയ്ക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല എന്നു മാത്രം. *കുളിച്ചവൻ കാലു കഴുകിയാൽ മാത്രം മതി* (യോഹ. 13:10). അങ്ങിനെയുള്ള കാലു കഴുകലാണു പട്ടക്കാരന്റെയടുക്കലുള്ള പാപം ഏറ്റുപറച്ചിലും പാപമോചനപ്രാപനവും.

3. പദങ്ങൾ

'കുമ്പസാരം' എന്ന നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പദവും പതിവും പോർത്തുഗീസ് കത്തോലിക്കരിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ auricular Confession എന്നു പറയുന്ന പുരോഹിതന്റെ ചെവിയിൽ പാപങ്ങളെ ഏറ്റുപറയുന്ന പതിവ് വളരെ പുരാതനമല്ല. ad auriculam എന്ന ലാറ്റിൻ പ്രയോഗത്തിനു 'ചെവിയിലേക്ക്' എന്നാണർത്ഥം. Confessio ad auriculam എന്ന ലാറ്റിൻ പ്രയോഗത്തിൽ നിന്നായിരിക്കണം 'കുമ്പസാരം' എന്ന മലയാളപദത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. സുറിയാനിയിൽ ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്നതിനു 'മൗദ്യോനൂതോ' എന്നാണു വാക്ക്. പക്ഷേ ഈ വാക്കിനു കുമ്പസാരം എന്ന അർത്ഥം കൂടാതെ വിസ്വാസം ഏറ്റുപറച്ചിൽ എന്ന അർത്ഥമാണു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പീഡനകാലത്തു സത്യവിശ്വാസത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാത്തതുമൂലം ദേഹോപദ്രവമേൽക്കുന്നവർക്കു 'മൗദ്യോനോ' എന്നാണല്ലോ പേര് പറയുന്നത്. സുറിയാനിയിലുള്ള മറ്റൊരു പദം 'ത്‌യോബൂതോ' ആണ്. അതിന്റെ അക്ഷരാർത്ഥം *തിരിച്ചുവരവ്* എന്നും സാധാരണ അർത്ഥം *അനുതാപം* എന്നുമാണ്. കുമ്പസാരത്തിനു സുറിയാനിയിൽ തൽസമമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കത്തോലിക്കരും ലാറ്റിൻ ഭാഷയിൽ Confessio എന്ന പദത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി Penitentia എന്നാണു പറയുന്നത്. കുമ്പസാര കൂദാശയ്ക്ക് Sacramentum penitentiae എന്നാണു കത്തോലിക്കരുടെ കാനോനിൽ കാണുന്ന പേർ. ഈ കൂദാശയ്ക്കു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുള്ളതായി അവർ വിവക്ഷിക്കുന്നു. ഒന്ന് ഏറ്റുപറച്ചിൽ (Confessio individualis); രണ്ട്, മോചന പ്രഖ്യാപനം (absotutio). 1983 -ലെ കത്തോലിക്കാ കാനോൻ നിയമപ്രകാരം പലർക്ക് ഒരുമിച്ച്

'ഹൂസോയോ' കൊടുക്കുവാൻ അനുവാദമില്ല. 'ഹൂസോയോ' എന്ന സുറിയാനിപദത്തിന്റെ അർത്ഥം പാപപരിഹാരം, മോചനം, atonement, pardon, absolution, ശുദ്ധീകരണ എന്നു തന്നെ.

സുറിയാനിയിൽ നമുക്ക് ഒരു കുമ്പസാരക്രമം പാരമ്പര്യപ്രകാരം ഉള്ള തായി അറിവില്ല. ഉള്ളതു തക്സോ ദ് ഹൂസോയോ അല്ലെങ്കിൽ പാപമോചന പ്രഖ്യാപനക്രമമാണ്.

ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ metanoia എന്നും exomologesis എന്നും രണ്ടു വാക്കുകളാണുള്ളത്. ആദ്യത്തേതിന് അനുതാപം (ത്യോസൂതോ) എന്നും രണ്ടാമത്തേതിന് ഏറ്റുപറച്ചിൽ (മൌദ്യോനൂതോ) എന്നും പരിഭാഷ.

4. പുരോഹിതന്റെ പക്കലുള്ള ഏറ്റുപറച്ചിൽ

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇതേക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ പരാമർശം ഓറിഗന്റെ (185–253 എ.ഡി.) എഴുത്തുകളിലാണു കാണുന്നത്. ലേവ്യ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഹോമിലിയിൽ പാപമോചനത്തിന് ഏഴു മാർഗങ്ങളുള്ളതായി പറയുന്നു. മാമ്മോദീസാ, രക്തസാക്ഷിത്വം ധർമ്മദാനം, പരസ്പരം ക്ഷമിക്കൽ, സഹോദരത്വത്തിലുള്ള തിരുത്തൽ, സ്നേഹം എന്നിങ്ങനെ ആറു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ട്, ഓറിഗൻ പറയുന്നു:

'എന്നാൽ ഏഴാമതൊരു മാർഗമുണ്ട്; ദുഷ്കരവും അദ്ധ്വാനമയവുമായ മാർഗം – അനുതാപത്തിൽ കൂടെയുള്ള പാപങ്ങളുടെ മോചനം. ഇവിടെ പാപി അവന്റെ കിടക്കയെ കണ്ണീർ കൊണ്ടു കഴുകുന്നു; രാവും പകലും കണ്ണുനീർ അവന്റെ ഭക്ഷണം. അവന്റെ കുറ്റത്തെ ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതനോട് ഏറ്റുപറയുവാനും ഔഷധം തേടുവാനും അവൻ ലജ്ജിക്കുന്നില്ല.'

എന്നാൽ ഇത് എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കുമ്പസാരമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വലിയ ഒരു പാപം ചെയ്താൽ അതു സഭയോട്, സഭയിലെ കശീശന്മാരോട് ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ട്, അവർ വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷയെ സ്വീകരിച്ച്, കുറെനാൾ ശിക്ഷാവിധേയനായി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പാപമോചനം പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു പതിവിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷയെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഗൗരവമുള്ള വലിയ പാപങ്ങൾക്ക്, ഞായറാഴ്ച തോറുമുള്ള പൊതു ഹൂസോയോ കൊണ്ട് പാപമോചനം സ്വതവേ ലഭിക്കുന്നില്ല, പ്രത്യുത അതിനെക്കുറിച്ച് കണ്ണുനീരോടു കൂടെ അനുതപിക്കുകയും സഭയിൽ നിന്നു ശിക്ഷ സ്വീകരിക്കുകയും പിന്നീട് പ്രത്യേക പാപപരിഹാരം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് ഓറിഗൻ 'പ്രാർത്ഥന'യെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഗൗരവമുള്ള പാപങ്ങളുടെ ഉദാഹരണമായി വ്യഭിചാരം, മനഃപൂർവ്വമുള്ള ചോരചിന്തൽ എന്നിവയെ എടുക്കാം.

ഇങ്ങനെയുള്ള ശിക്ഷാകാലവും അതിനുശേഷമുള്ള പാപമോചനവും ക്രിസ്ത്യാനി വീണ്ടും മരിച്ചു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യമാണെന്നും, അങ്ങിനെ രണ്ടാമതു പാപമോചനം കൊടുത്തവർക്കു സഭയിൽ ഭരണപരമായ സ്ഥാനങ്ങളൊന്നും തങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നില്ലായെന്നും ഓറിഗൻ 'കെൽസസിനെതിരെ' എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. അനുതാപം, ഏറ്റുപറച്ചിൽ, മുടക്ക്, ശിക്ഷാകാലം, മുടക്കുതീർക്കൽ, കുർബ്ബാനയനുഭവിയ്ക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആ കുമ്പസാരത്തെ ഇന്നത്തെ കുമ്പസാരവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ശിക്ഷാകാലം എന്നു പറയുന്നത് ആദ്യമേ മാമോദീസാ മുങ്ങുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥിത്വകാലത്തേക്കാൾ ദീർഘമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഓറിഗൻ പഠിപ്പിച്ചത്; അതായതു വർഷങ്ങൾ.

5. സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യം

സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ അപ്പസ്തോലിക ഉപദേശത്തിന്റെ മൂലരേഖ ദിദാസ്കാലിയ അല്ലെങ്കിൽ Teaching of the Apostles എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. അതിൽ എപ്പിസ്കോപ്പായ്ക്കു നൽകുന്ന ശ്ലൈഹിക ഉപദേശം ഇങ്ങനെയാണ്:

'പാപത്തിൽ വീണുപോയ ഒരുവനെ (വിശ്വാസിയെ) നീ കാണുമ്പോൾ അവനോടു നീ കാഠിന്യമായി പെരുമാറുകയും അവനെ പുറത്താക്കുവാൻ പറയുകയും ചെയ്യണം. അവൻ പുറത്തായിക്കഴിയുമ്പോൾ അവരും (മറ്റുവിശ്വാസികളും) അവനോടു കഠിനമായിത്തന്നെ പെരുമാറട്ടെ. അവനെ ശാസിക്കുകയും പള്ളിക്കു പുറത്തുനിർത്തുകയും ചെയ്യട്ടെ; എന്നിട്ട് അവർ തന്നെ നിന്റെയടുക്കൽ വന്ന് അവനോടു ദയവു കാണിക്കുവാൻ നിന്നോടാവശ്യപ്പെടണം. .... അതു കഴിഞ്ഞു നീ കുറ്റക്കാരനെ അകത്തു വിളിക്കണം. അവനു യഥാർഥ അനുതാപമുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കണം. അവന്റെ അനുതാപം ആത്മാർത്ഥമാണെന്നു ബോധ്യമായാൽ, അവന് ഉപവാസം വിധിക്കണം. കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവംപോലെ രണ്ടോ മൂന്നോ ആഴ്ചയോ, അല്ലെങ്കിൽ അഞ്ചോ ഏഴോ ആഴ്ചയോ ഉപവാസം വിധിച്ചിട്ട് അവനെ പറഞ്ഞയക്കണം. അവനു വേണ്ടുന്ന ഉപദേശവും പ്രചോദനവും നല്കുകയും വേണം. ഉപവാസസമയത്തു കണ്ണുനീരോടും യഥാർഥ അനുതാപത്തോടും കൂടെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ അവനോടു കല്പിക്കണം... ശിക്ഷാകാലം കഴിഞ്ഞ് അവനെ കൃപയോടെ പാപമോചനം നല്കി സ്വീകരിക്കണം' (Didascalia 6, 7, 10).

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന രേഖ അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ (ഏതാണ്ട് 270 എ.ഡി.) ലേഖനമാണ്. അതിൽ കുറ്റക്കാരെ കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ച് നാലു ഗ്രേഡായി തരം തിരിക്കുന്നു:–

1) വിലാപകൻ (mourner) പള്ളിക്കു പുറത്തു നില്ക്കണം.

2) ശ്രോതാവ് (hearer) പള്ളിക്കകത്തു നാടകശാലയിൽ നില്ക്കാം. എന്നാൽ കുർബ്ബാനയ്ക്കു മുമ്പായി മാമോ

ദീസാ മുങ്ങാത്തവരെ പുറത്താക്കുമ്പോൾ പുറത്തു പോകണം.

3) പതിതൻ (faller) പള്ളിയ്ക്കകത്തു ഹൈക്ലായുടെ താഴെ നില്ക്കാം. സ്ഥാനാർത്ഥികളെ പുറത്താക്കുമ്പോൾ പുറത്തുപോകണം.

4) കൂടെ നില്ക്കുന്നവൻ (bystander) വിശ്വാസികളുടെ കൂടെ നില്ക്കാം. കുർബാനയനുഭവിക്കുന്നില്ല, പുറത്തു പോകുന്നുമില്ല.

6. നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ്

എ.ഡി. 325-ലെ നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിന്റെ 11-ാം കാനോനിൽ, റോമ്മാ സാമ്രാജ്യപീഡനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വീണു പോയവർക്കുള്ള ശിക്ഷകളെപ്പറ്റി പറയുന്നു. അവരിൽ യഥാർത്ഥ അനുതാപികളായിട്ടുള്ളവർക്കു മൂന്നു കൊല്ലം ശ്രോതാവ് എന്ന ഗ്രേഡിൽ ശിക്ഷയും അതുകഴിഞ്ഞ് ഏഴു വർഷം 'പതിതൻ' എന്ന ഗ്രേഡിൽ ശിക്ഷയും അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ് രണ്ടു വർഷം 'കൂടെ നില്ക്കുന്നവനായി' കഴിക്കണം. ഇങ്ങനെ 12 വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടേ പാപമോചനം നല്കി സഭയിൽ തിരികെ എടുക്കാവൂ എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

7. പരിശുദ്ധനായ ബാസേലിയോസിന്റെ കാനോനാകൾ

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ കൃത്യമായ നിയമങ്ങൾ ആദ്യമായി ക്രോഡീകരിച്ചതു വലിയ മാർ ബാസേലിയോസ് (ഉദ്ദേശം 370) ആണെന്നു പറയാം. മനഃപൂർവം നരഹത്യ ചെയ്ത ആൾക്ക് 20 കൊല്ലത്തെ മുടക്കാണു വിധി. 4 വർഷം വിലാപകൻ, 5 വർഷം ശ്രോതാവ്, 7 വർഷം പതിതൻ, 4 വർഷം കൂടെ നില്ക്കുന്നവൻ. ഇതു കഴിഞ്ഞേ അവനു കുർബാന കൊടുക്കാവൂ (കാനോൻ 56). മനഃപൂർവമല്ലാത്ത നരഹത്യയ്ക്കു 10 വർഷത്തെ ഇതേ നാലു ഗ്രേഡുകളിൽ കൂടി.

വ്യഭിചാരം ചെയ്ത വിവാഹിതനു 15 വർഷം (4 + 5 + 4 + 2). അവിവാഹിതനു 7 വർഷം (2 + 2 + 2 + 1).

മോഷ്ടാവിനു യഥാർത്ഥ അനുതാപം ഉണ്ടെങ്കിൽ അവസാനംവരെ മുടക്ക്, മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാം.

8. പരസ്യശിക്ഷയുടെ സമാപനം

പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഈവിധമുള്ള പരസ്യശിക്ഷകളും മുടക്കുകളും ക്രമേണ നിന്നു പോവുകയാണുണ്ടായത്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഈ പദ്ധതി വികസിച്ചു വളരെ വിശദമായ കാനോൻ നിയമങ്ങളും, ഇന്ന പാപത്തിന് ഇന്ന ശിക്ഷ എന്ന വിശദമായ ക്രമീകരണങ്ങളും ഉണ്ടായി.

ഐർലൻഡിൽ, എട്ടാം ശതാബ്ദത്തോടെ ശിക്ഷകൾ ബഹുവിധമായി. ആത്മാവു നരകത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ ശിക്ഷയനുഭവിച്ചാൽ മാത്രം മതിയെന്ന രീതിയിലായി ഐറീഷ് കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസം. ഒരാത്മാവിനെ നരകത്തിൽ പോകാതെ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് ഓരോ ദിവസവും 365 പ്രാവശ്യം ആകാശത്തിലുള്ള ബാവാ ചൊല്ലണം. ഓരോ ദിവസവും 365 കുമ്പിടണം. ഓരോ ദിവസവും ചാട്ട കൊണ്ടു 365 പ്രാവശ്യം സ്വയം അടിക്കണം. അതിന്റെ കൂടെ എല്ലാ മാസത്തിലും കുറെ ദിവസം ഉപവസിക്കയും ചെയ്യണം.

ഈ പതിവ് പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. പൗരസ്ത്യ ഗ്രീക്കുസഭയിലെ പതിവ് വൈദീകരും അത്മായക്കാരും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുർബ്ബാന അനുഭവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ആണ്ടുകുമ്പസാരമോ, എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുമ്പസാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തെളിവില്ല. എത്യോപ്യൻ സഭയുടെ കുർബാന തക്സായിലും വ്യക്തമായി പറയുന്നത് എല്ലാവരും എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും കുർബാനയനുഭവിക്കണമെന്നു തന്നെയാണ്. കുർബാന രണ്ടോ മൂന്നോ ഞായറാഴ്ച അനുഭവിക്കാത്തവരെ മുടക്കണമെന്നാണ് പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെയെല്ലാം പഴയ പാരമ്പര്യം. കുമ്പസാരിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ കുർബാനയനുഭവിക്കാവൂ എന്ന പാരമ്പര്യം ആദിമ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല.

9. പിന്നീടുണ്ടായ പൗരസ്ത്യ സമീപനം

റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ പതിനാറും പതിനേഴും ശതാബ്ദങ്ങളിലുണ്ടായ പുതിയ ചിന്താഗതി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണ മിഷനറിമാരും കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാരും ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസികളെ ചാക്കിട്ടു പിടിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കാൽവിന്റേയും ലൂഥറിന്റേയും നവീകരണത്തിലും അതിനു തിരിച്ചടിയായി കത്തോലിക്കാ സഭയിലുണ്ടായ പ്രതിനവീകരണ (counter reformation) ത്തിലും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭ പ്രതികരണം ചെയ്യേണ്ടയാവശ്യമുണ്ടായി. വിവാദ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു പാപമോചനത്തിനു സഭയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തെ ധിക്കരിച്ചു പാപമോചനത്തിനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിനു മാത്രമേയുള്ളു എന്ന യഹൂദവിശ്വാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു.

ഈ സമയത്ത് റഷ്യയിൽ കിയവി (Kiev) ലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ പീറ്റർ മൊഗിലാ (Peter Mogila) ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു ചോദ്യോത്തരം ഉണ്ടാക്കുകയും അതിനെ 1672-ൽ ഊർശ്ലേമിൽ വച്ചു കൂടിയ സുപ്രധാനമായ ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിയ്ക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ഗ്രീക്ക് വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്, ഈ ചോദ്യോത്തരത്തിനു 'റോമ്മാചുവ' ആവശ്യത്തിലധികം ഉണ്ടെന്നാണ്. എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായവും അതു തന്നെ. നവീകരണക്കാരും പ്രതിനവീകരണക്കാരും തമ്മിലുള്ള വാദ

പ്രതിവാദത്തിൽ ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചില കാര്യങ്ങളിൽ റോമാക്കാരുടെ പക്ഷം പിടിച്ചു എന്നുള്ളതു മനസ്സിലാക്കാം.

തന്റെ ചോദ്യോത്തരത്തിന്റെ 112–113 എന്നീ ചോദ്യങ്ങളിലാണ് കുമ്പസാരത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. കുമ്പസാരത്തെ അഞ്ചാമത്തെ സഭാരഹസ്യമായി മൊഗിലാ വിവക്ഷിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ അനുതാപത്തോടെ പാപി തന്റെ പാപങ്ങളെ വിശദമായി പട്ടക്കാരനോട് ഏറ്റുപറയണമെന്നും പട്ടക്കാരൻ അപ്പോൾ തന്നെ പാപമോചനം നല്കുകയും ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും ആണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ശിക്ഷകളായി പ്രാർത്ഥനകൾ, ധർമ്മദാനങ്ങൾ, ഉപവാസം, തീർത്ഥയാത്രകൾ, കുമ്പിടീൽ മുതലായവ പട്ടക്കാരന്റെ സ്വന്ത തീരുമാനപ്രകാരം നല്കണമെന്നും പറയുന്നു.

പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ ഈ പതിവ് പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ പൊതുവേ വന്നുചേർന്നു. ഏതാണ്ട് അക്കാലത്തോ അതിനുശേഷമോ ആണ് ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിലുള്ള കുമ്പസാരം നമ്മുടെ സഭയിൽ നിലവിലായതെന്നു ചിലർ ചിന്തിക്കുന്നു. റീത്തിൽ പോയ ബഥനിയിലെ ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചനാണ് ഇവിടെ ആണ്ടുകുമ്പസാരവും കുമ്പസാരിച്ചേ കുർബാന കൊള്ളാവൂ എന്ന നിയമവും പ്രചരിപ്പിച്ചതെന്നു മറ്റു ചിലർ പറയുന്നു. ഏതായാലും സുറിയാനിസഭയുടെ ആനീദാക്രമത്തിൽ കുമ്പസാര കൂദാശയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകക്രമം കാണുന്നില്ലല്ലോ.

സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ ക്രമങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ സഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്. പാപം മോചിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും കർത്താവു തന്റെ സഭയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയെ ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായി ഉപയോഗിച്ച് അദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയ്ക്കുള്ള യഥാർത്ഥ ഉപകരണമായി കുമ്പസാരത്തെ ഉപയോഗിയ്ക്കണമെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ പതിവുകളെ വളരെയധികം പരിഷ്കരിയ്ക്കയും, ഒരു പുതിയ കുമ്പസാരക്രമം ആവിഷ്കരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടത് അവശ്യം എന്നു തോന്നുന്നു.